

overmaade vanskeligt at trække en Grænse imellem, hvor Kirken hører op, og hvor Verden begynder. Jeg veed ikke, om der i noget andet protestantisk Land end Danmark eksisterer en saadan Bestemmelse om den stille Uge; jeg veed, at der har eksisteret en Bestemmelse, som formeente de londonse Theatre at spille i den stille Uge, men jeg veed ogsaa, at det for nylig, naagtet et meget stærkt Raad deels fra Statsgeistligheden og deels fra de mange ivrige Sekter, er blevet tilladt Theatrene at spille i denne Uge som i de andre. Jeg troer ikke, at man har sporet nogensomhelst ond Brugt deraf, saa at jeg antager, at vi ogsaa her frit kunne gjøre Forsøget, uden derved at udsætte os for nogen Risiko. — Det forekommer imidlertid ogsaa mig, saaledes som det er blevet berørt af en æret foregaaende Taler, at det ikke vilde være ganske hensigtsmæssigt at behandle denne Forandring i § 13 med Hensyn til den stille Uge, uden at komme noget, om end ganske lidet, ind paa Helligdagsanordningen i det Hele, ikke fordi jeg nærer nogensomhelst Forventning om, at det her foreliggende Lovforslag skulde kunne udvides til at omsatte den hele Helligdagsanordning, men fordi det vistnok vilde være hensigtsmæssigt, om vi benyttede Leiligheden til at rette en indstændig Opfordring til den høitærede Justitsminister om at tage dette Forhold i dets Almindelighed under Overveielse og gjøre, hvad han kan, for snarest muligt at indbringe et Lovforslag om en Revision af Helligdagsanordningen. Den høitærede Justitsminister er maaskee nærmere til at paatage sig et saadant Arbejde end nogensomhelst Anden; der blev nemlig i Sessionen 1853—54 af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) indbragt et temmelig omfattende Lovforslag, som tilføjede en Forandring i Forordn. af 26de Marts 1845, og som væsentlig kunde siges at gaae ud paa at frigive det hele borgerlige Erhverv i den Tid, i hvilken den nuværende Helligdagsanordning har villet binde det; det Grundlag, hvorpaa han motiverede sit Forslag, var da ogsaa det, at man ikke paa nogen Maade burde betage det private Erhverv den Sjettedeel af Tid, som Forordningen havde unddraget det. Der blev i den Anledning her i Folkethinget

nedsat et Udvalg, som kom til at bestaae af 5 Medlemmer, af hvilke den høitærede Justitsminister var det ene, og han blev tillige Udvalgets Ordfører. I dette Udvalgs Betænkning, der findes i Anhang B. for den nævnte Samling, indleder han Betænkningen med de Ord, som det maaskee maa være mig tilladt at oplæse: „Samtlige Udvalgets Medlemmer holde for, at der er Grund til at lade den nu gjældende Forordning af 26de Marts 1845 om Søn- og Helligdagens Helligholdelse undergaae Forandringer, hvorved navnlig adskillige af de i samme indeholdte Indskrænkninger kom til at falde bort“. Det er altsaa godt og vel 8 Aar, siden en saadan Anerkjendelse er udtalt her i Folkethinget og specielt af den høitærede Justitsminister som Ordfører for det da nedsatte Udvalg, og jeg haaber derfor ogsaa, at det vil blive anseet for ret tidsvarende, hvis vi nu rette den Opfordring til den høitærede Justitsminister at tage dette Forhold under Overveielse, for derefter, hvad enten det foreliggende Lovforslag vedtages eller ikke, til næste Session, eller naar han seer sig istand dertil, at indbringe et omfattende Forslag i denne Retning. Jeg troer, at Drangen i denne Henseende er meget levende; thi for ikke at tale om, at Anordningen af 1845 virkelig staaer som et høist mærkværdigt Vidnesbyrd, jeg tør ikke sige om Datidens aandelige Retning, men om en enkelt dengang i Tiden raadende aandelig Retning, og mekens den paa en ganske besynderlig Maade knytter sig til de to pietistiske Anordninger fra Marts og September 1735, saa synes jeg, det er umuligt at røre det Mindste ved denne Anordning, uden at komme til at udtale Ønsket om, at den tages heelt under Behandling. Der er maaskee ikke nogen Lov, som griber saa forstyrrende og saa kedsoemmeligt ind i hele det borgerlige Liv som netop den, og det væsentlig af den Grund, at Bestemmelserne i Loven, som et æret Medlem (P. E. Olsen) nys fuldkommen rigtig bemærkede, ere fulde af Undtagelser og blive fortolkede paa en aldeles uoverensstemmende Maade i de forskjellige Jurisdiktioner. Vi Rjøbenhavnere kunne i den Henseende gjøre den allerbedste Erfaring; hvad man om Søndagen i de befalede Timer fra 9—4 ikke kan lade i